

Sygn. akt II KK 119/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w tybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 maja 2016 r.
sprawy **R. B.**,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 21 stycznia 2016 roku,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 30 czerwca 2015 roku.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego R. B.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 30 czerwca 2015 roku, sygn. IV K .../14, uznano R. B. za winnego tego, że w nocy z 23 na 24 marca 2014 roku w Ł., kierował popełnieniem przez R. M. przestępstwa rozboju na pracowniku salonu gier „[...]” mieszczącego się w Ł. przy ul. Ż. [...], po uprzednim zastosowaniu wobec niego przemocy lub groźby jej użycia w ten sposób, że wskazał mu czas, miejsce i sposób jego dokonania, przekazał przedmioty, które miały być użyte przy popełnianiu przestępstwa w postaci miotacza gazu i niebezpiecznego narzędzia w postaci noża oraz wskazał R. M. miejsce jego ukrycia się po popełnieniu tego przestępstwa, przy czym R. M. dokonał przestępstwa przy użyciu przemocy wobec pracownika salonu E. R. w postaci zadania jej uderzeń pięścią w głowę i w brzuch

oraz spryskania gazem jej twarzy, co skutkowało obrażeniami jej ciała na czas nie dłuższy niż siedem dni, po zastosowaniu której zabrał mienie stanowiące własność K. P. i K. P. - właścicieli w/w salonu gier, w postaci kasetki o wartości 200 zł z pieniędzmi w kwocie 9.010 zł, przy czym R. B. czynu tego dokonał będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne w warunkach recydywy specjalnej podstawowej i w okresie pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym jeden rok, czym wyczerpał dyspozycję art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 7 lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2016 roku, sygn. II AKa .../15, Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu apelacji obrońcy utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego.

Od prawomocnego wyroku tego Sądu obrońca skazanego wniósł kasację, w której zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to:

1. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez brak odniesienia się do postawionego w apelacji zarzutu dotyczącego oparcia skarżonego rozstrzygnięcia na dowolnym ustaleniu, iż oskarżony R. B. w dniach 23-24 marca 2014 r. dysponował numerem telefonu [...], w sytuacji gdy nie zostało to w żaden sposób wykazane i nie zawarcie w tym zakresie żadnej argumentacji w uzasadnieniu wyroku Sadu Odwoławczego;

2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k., poprzez brak prawidłowego i wnikliwego odniesienia się do postawionego w apelacji zarzutu dotyczącego zaniechania dopuszczenia przez Sąd I instancji dowodu z opinii biegłego lub specjalisty z zakresu analizy audiowizualnej na okoliczność weryfikacji zapisu z monitoringu zabezpieczonego w salonie gier „[...]” przy ul. Ż. [...] w Ł. z dnia 23 i 24 marca 2014r., a w szczególności na okoliczność ustalenia, czy w/w zapis został wykonany w czasie rzeczywistym, czy też prezentuje obraz z przesunięciem czasowym, w sytuacji gdy okoliczność ta miała istotne znaczenie dla oceny wiarygodności tego dowodu, jak i innych dowodów, na których Sąd Okręgowy oparł rozstrzygnięcie o sprawstwie i winie oskarżonego R. B. (w tym zabezpieczonych w sprawie billingów oraz wyjaśnień współoskarżonego R. M.) oraz w konsekwencji błędne ograniczenie rozważań przez Sąd Apelacyjny w

tym zakresie, jedynie do wskazania, iż „Nie zachodziła w szczególności konieczność dopuszczenia opinii biegłych w kierunku postulowanym w apelacji, albowiem nie ziściły się w tym zakresie podstawy o jakich traktuje przepis art. 193 § 1 k.p.k.” (str. 8 uzasadnienia wyroku SA);

3.art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. brak rzetelnego odniesienia się do postawionych w apelacji zarzutów dotyczących:

a) dowolnej oceny zeznań świadka P. W. w zakresie, w jakim Sąd ustalił w oparciu o ten dowód okoliczność posługiwania się przez oskarżonego R. B. i świadka K. J. numerami telefonów wskazanymi w wydrukach danych zarejestrowanych w systemach, informatycznych sieci [...], w sytuacji gdy świadek ten nie był w stanie wskazać w jaki sposób ustalił fakt posługiwania się poszczególnymi numerami przez w/w osoby, a także w jaki sposób ustalił szczegółowe adresy logowania się poszczególnych telefonów, którymi mieli się posługiwać oskarżeni zasłaniając się w tym zakresie tajemnicą państwową i poprzestaniu przy ocenie tego zarzutu apelacyjnego na ogólnym stwierdzeniu, iż „Także ocena zeznań świadka K. J. przeprowadzona przez organ procesowy nie nasuwa żadnych zastrzeżeń i jedynie potwierdza zasadność wyprowadzonych wniosków końcowych, warunkujących wydanie trafnego wyroku. Dotyczy to też oceny całości pozostałego materiału dowodowego, w tym zeznań świadka P. W.” (vide str. 8 uzasadnienia wyroku SA);

b) dowolnej oceny wyjaśnień oskarżonego R. M. oraz zeznań świadka K. J. i poprzestanie przy rozważaniu wywiedzionego w tej części środka odwoławczego na przeciwstawieniu mu treści wyroku uzasadnienia Sądu Okręgowego bez wnikliwego odniesienia się do drobiazgowo wywiedzionej argumentacji obrońcy w omawianej części apelacji, a także na ogólnikowej ocenie obu zarzutów jako polemiki z wydanym rozstrzygnięciem.

W kasacji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Ł. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Po pierwsze, bezpodstawne okazały się zarzuty dotyczące nierzetelnej kontroli odwoławczej Sądu Apelacyjnego w zakresie zarzutów apelacji dotyczących dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów. W rozważaniach pisemnego uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego znaleźć można dostatecznie wnikliwe i rzetelne odniesienie się do kwestii wiarygodności wyjaśnień R. M. i zeznań świadków K. J. oraz P. W. (zob. s. 5-7 uzasadnienia wyroku SA). Trafnie zauważono tam, że wyjaśnienia R. M. znalazły potwierdzenie w innych dowodach, zaś ich szczegółowość i spójność nie dają żadnych podstaw by wątpić w ich prawdziwość. Podobnie rzecz ma się w przypadku zeznań świadków K. J. i P. W. Dotyczące tych okoliczności analizy zawarte przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku nie pozostawiają wątpliwości, że kontrola odwoławcza została dokonana w sposób rzeczowy i wnikliwy, a wnioski Sądu Apelacyjnego są każdorazowo poparte argumentacją nawiązującą bezpośrednio do realiów sprawy.

Po drugie, chybione okazały się zarzuty dotyczące nierozważenia bądź nierzetelnego rozważenia zarzutów dotyczących powiązania skazanego z numerem telefonu [...]. Sąd Apelacyjny trafnie zauważył, że w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego (s. 21-23) poświęcono tej kwestii obszerny wywód, który w sposób poprawny i przekonujący uzasadnia powiązanie tego numeru telefonu ze skazanym. Podobnie ma się rzecz jeśli chodzi o kwestię czasowych przesunięć w zapisie z monitoringu w miejscu zdarzenia a zapisem z bilingów (s. 20-21). Wywody tam zawarte są logiczne i klarowne, nie dziwi zatem, że spotkały się z aprobatą Sądu Apelacyjnego (s. 6 uzasadnienia SA). Jak zatem widać, wbrew twierdzeniom skarżącego obie te kwestie były przedmiotem rozważań na s. 6-7 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego. Co więcej, sposób odniesienia się do nich jest w pełni poprawny, rzeczowy i wsparty przekonującą argumentacją. Z tego względu nie można dopatrzeć się w postępowaniu Sądu Apelacyjnego naruszenia przepisów art. 433 § 2 bądź art. 457 § 3 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.